

Helemaal in de juiste sfeer komen?

Scan de QR-code en krijg direct toegang tot de playlist van *De bloedzomer van 1997*. Alle liedjes die in dit verhaal voorkomen, luister je daar terug.

ISBN 978 90 00 38552 2
ISBN 978 90 00 38553 9 (e-book)
NUR 284/285
© 2022 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.bestofyabooks.nl
www.daniellebakhuis.nl

tekst Daniëlle Bakhuis
illustraties Sophie Pluim
omslagontwerp Sophie Pluim en Saskia Janssen
zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

Lieve _____,

Het verhaal dat je straks gaat lezen, speelt zich af in 1997. Het was een tijd waarin we opgroeiden zonder internet en onze telefoon zat nog aan een draad vast. Een tijd waarin ik zelf vijftien was en waar mijn liefde voor zogenaamde slashers begon: *Scream, I know what you did last summer*: ik kreeg geen genoeg van die bloederige afslachtverhalen.

Elk goed boek, en ook dit horrorboek, bevat spiegels en ramen. Door de spiegels herken je jezelf – in de hoofdpersonen, hun gedachten, hun daden – en door de ramen kijk je naar de wereld buiten, een wereld die je nog niet kent.

Ik hoop dat dit boek spiegels en ramen voor je bevat. Dat je jezelf in Jason, Alice, Denise, Monica, Joyce en Edward zult herkennen. Dat je in een wereld stapt waar je nooit meer kunt komen en je er toch de weg zult vinden.

Dus leg je telefoon weg en breng de komende uren in 1997 door. Je zult het er *vet, gaaf, kicken* vinden.

Liefs, Daniëlle

*One black morning
When this life is over
I know
I'll see your face*

Met onbeschrijfelijk verdriet geven wij u kennis dat bij een noodlottig ongeval om het leven is gekomen onze dochter, mijn zus

LAURA WITTEVEEN

* Geboren 15 augustus 1982

† Overleden 28 mei 1997

Jeffrey (†) en Melissa (†) Witteveen
Pamela

Correspondentieadres:
Familie Wittenveen
Efrastraat 31
Westerdam

De crematie is op woensdag 4 juni om 19.00 uur in de Memento-aula. Na de dienst is er gelegenheid tot condoleren.

1

Jason

‘Hé, zeg... Je vertelt dit aan niemand toch?’ Ik zeg het lacherig, knijp zachtjes in haar arm. Lacherig, maar duidelijk. Dat er geen misverstand over bestaat. De kus die net heeft plaatsgevonden, bestaat vanaf nu alleen in haar hoofd.

‘Wat?’ Alice kijkt me geïrriteerd aan. ‘Serieus? Je bedoelt aan Wendy zeker. Je wilt dat ik dit niet doorvertel aan Wendy.’

‘Ook.’

‘Ook?’ Alice’ ogen vernauwen zich. ‘Ik dacht dat jij niets meer met Wendy had?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Niet echt.’

‘Maar echt genoeg om haar hier niets over te vertellen?’ Alice schudt haar hoofd. ‘Whatever, jongen. Dat had je je dan eerder moeten bedenken.’

Ik haal mijn schouders op en doe nu net alsof het me echt helemaal niets interesseert. ‘Boeien. Dan vertel je het haar lekker wel.’

‘Reken maar dat ik dat doe. Girlpower, sukkeltje.’

Ik kan het niet helpen, maar ik schiet in de lach. Alice lijkt sinds kort een beetje op dat sportieve meisje uit de

Spice Girls. Ze draagt een donkerblauw bomberjack en een zwarte legging met drie witte strepen aan de zijkant. Haar bruine haren heeft ze in een hoge staart op haar hoofd gebonden en om haar hals draagt ze een dun, zwart plastic bandje. Met een beetje fantasie doet het aan een keeltattoo denken. Aan haar voeten draagt ze sneeuwwitte schoenen met een vuistdikke zool. Spice-schoenen, heb ik me laten vertellen. Ik zou onmogelijk kunnen bewegen op die dingen, maar Alice rent en danst erop alsof het Nikes zijn.

‘Is goed, Sporty Spice. Kom, we gaan.’ Ik zie Alice twifelen. Het rommelt in de verte. De hele avond is de lucht al klam en zwaar, alsof er elk moment onweer kan losbarsten.

Ik haak mijn fietsstuur uit die van Alice’ fiets en stap op mijn fiets. We staan aan de rand van het Woud van Westerdam. Geen mens die ons hier kan zien. Wil je dingen doen die het daglicht niet kunnen verdragen, dan is dit de plek waar je moet zijn.

Helemaal om het Woud fietsen, kost ons minstens veertig minuten. Wanneer we de sluiproute binnendoor nemen, zijn we binnen tien minuten in de buitenwijk waar we wonen.

Misschien zit ik ernaast, maar ergens vertrouw ik erop dat Alice niet doorvertelt dat we net hebben gezoend. We wonen al ons hele leven naast elkaar en we hebben genoeg ruzies gehad om te weten dat we het uiteindelijk altijd voor elkaar opnemen.

Dat zoenen tussen ons is nieuw.

Misschien hadden we het beter niet kunnen doen. En toch. Op zo’n rare avond als vanavond, was het logisch. Voelde het goed.

In Fortalpha, een krappe kelder waar elke vrijdagavond iedereen uit Westerdam bij elkaar komt, had ik Alice vanavond steeds dicht tegen me aan getrokken.

Ze rook vertrouwd en spannend tegelijk, naar Maroussia en Marlboro’s. Ze had zachtjes mijn hand geaaid. Ik kietelde haar. Ze gaf me een kus op mijn wang, gevaarlijk dicht bij mijn mond. We voelden ons er levend door.

Het was de eerste keer dat we weer uitgingen nadat we anderhalve week geleden op de crematie van Laura waren geweest. Het voelde vreselijk hypocriet dat we besloten weer uit te gaan, het voelde als hoogverraad. Totdat Edward de eerste biertjes aan ons uitdeelde.

Laura had vast niet gewild dat we alleen maar verdrietig waren, zeiden we tegen elkaar. Laura had ons dit gegund, honderd procent! Laura was zelf ook niet vies van een feestje, toch? Nou dan!

Het waren leugentjes om bestwil, waarvan we hoopten dat als we ze maar zo stellig mogelijk beweerde, ze waarheid zouden worden. Want de waarheid was dat we geen flauw idee hadden wat Laura had gewild. Laura was dood en toen ze nog leefde, gingen we nauwelijks met haar om. We hadden geen idee of Laura ons dit zou gunnen.

Maar toen er binnen in de kelder keihard ‘We like to party’ werd gedraaid en Joyce schreeuwde dat dit Laura’s lievelingsnummer was, koos ik ervoor dat te geloven. Wat wist ik nou van Laura?

Ze droeg altokleren – wijde pijpen, afgetrapte, gele Martens, groengeruite bloesjes – maar kon ze dan niet naar de Party Animals luisteren? We klonken de biertjes tegen elkaar en zagen het als een teken van boven. Op Laura! Tien tellen later stonden we als een stel idioten te hakken op de opzweepende gabberdreunen.

En toen Alice me daarna buiten nog een keer kuste en nu op mijn mond, hield ik haar niet tegen. Ze smaakte naar Hubba Bubba-kauwgom en naar meer. Het ging als vanzelf.

‘Hé, als we niet zeiknat willen worden, moeten we nu gaan. Of durf je niet?’

Ik leun naar haar toe en fluister: ‘Dirtbag, Dirtbag, kom maar gauw... Ik ben beslist niet bang voor jou...’

‘Hou op, joh! Mafkees!’ Alice probeert zich groot te houden, maar ik zie dat ze het echt niet leuk vindt. Ik doe mijn best mijn lachen in te houden. Dat Dirtbag Dirtbag-gedoe is zo ontzettend kinderachtig, maar ik ken er genoeg die er echt bang van worden.

Je speelt het spelletje door in een kringetje te staan en elkaar met gekruiste handen vast te houden. Iedereen moet vervolgens zijn ogen dichtdoen en tegelijkertijd de zinnestjes opzeggen.

*Dirtbag, Dirtbag, kom maar gauw,
ik ben beslist niet bang voor jou.
Nimmer heb ik ooit gelogen,
ik open nu als eerst mijn ogen.*

Het rijmpje moet heel zachtjes gefluisterd worden en de truc is om tegelijk zo lang mogelijk je ogen dicht te houden. Volgens de legende wordt namelijk de eerste die zijn ogen opent, *geslasht* door Dirtbag.

‘Whatever.’ Luid zuchtend stapt Alice op haar fiets en trekt een sprintje het Woud van Westerdam in.

Ik spring ook op mijn fiets en scheur haar achterna. ‘Heeeeere’s Johnny!’

Alice begint luid te gillen.

Dit is mijn manier van griezelen. Wanneer haar ouders

of die van mij niet thuis zijn, kijken we het liefst samen horrorfilms. Mijn favoriet is nog steeds *The Shining* waarin een doorgedraaide Jack Nicholson de badkamerdeur kapot hakt om zijn vrouw te vermoorden, maar Alice kiest altijd van die hippe nieuwe films uit. Haar laatste favoriet is *Scream* met die freak met dat witte masker: Ghostface. Wanneer ze weet dat ik alleen thuis ben, kan ze het niet laten om naar de huistelefoon te bellen en met een verdraaide stem te hijgen. *What’s your favorite scary movie, Jason?*

Ik houd van onze filmavondjes samen. Alle lichten in het huis gaan dan uit en we eten paprikachips tot onze vingertoppen oranje zijn. In mijn buik gloeit het. Hoe zou het zijn om dan met haar te zoenen? Wanneer alleen wij tweeën ervan weten, hoe erg is het dan?

‘Shit! Nee, hè!’ Alice schreeuwt luid.

Boven ons breekt de lucht in tweeën. Luid gedonder buldert uit de wolken.

Binnen een paar tellen ben ik doorweekt.

‘We moeten schuilen! Daar!’

Vanuit mijn ooghoeken had ik het vervallen landhuis al gezien. Het staat midden in het Woud van Westerdam en is zo oud, dat het voor een groot deel is overwoekerd met mos. Volgens Edward spookt het daarbinnen, maar hij heeft wel vaker van die rare kronkels in zijn hoofd.

Ik smijt mijn fiets aan de kant en ren door de gutsende regen de houten veranda op. Alice volgt me verbazingwekkend snel op die enorm hoge schoenen van haar.

Ik steek mijn handen diep in mijn jaszakken, maar ik kan niet voorkomen dat ik huiver.

‘Bang?’ Alice trekt een smalle wenkbrauw op. Ze kent me als geen ander.

‘Koud.’

‘*Sure.*’

‘Alsof jij opeens de held bent.’ Met mijn schouder duw ik tegen de voordeur aan, maar die lijkt muurvast te zitten.

‘Ik ga echt niet naar binnen!’ Alice moet haar stem verheffen om boven het gedonder uit te komen.

Een lichtflits verlicht inééns het Woud van Westerdam.

‘Shit!’ Alice grijpt me vast en verstopst haar hoofd in mijn jas. Zachtjes begint ze te tellen.

Bij zes buldert het onweer boven ons.

Ik sta als vastgenageld aan de grond. Niet om de felle lichtflits en ook niet om de luide donder die volgde, maar om wat ik zag tussen de bomen.

‘A-alice...’ Mijn keel voelt dichtgeschroefd. Ik zag iemand. Een zwarte gedaante.

Opnieuw een lichtflits en nu zo lang dat ik de gedaante duidelijker kan zien. Tussen de bomen, op een paar meter afstand staat iemand ons in de gaten te houden. Hij heeft een zwart gewaad en zwarte handschoenen aan. Zijn schouders zijn zo groot en hoekig, dat hij onnatuurlijk groot lijkt.

Maar dat is niet wat me angst aanjaagt. Wat me bang maakt, dóódsbang, is de vuilniszak die hij om zijn hoofd heeft geknoopt. Met een stuk touw heeft hij de vuilniszak bij zijn keel vastgebonden.

Dirtbag.

Dit is hoe Dirtbag er volgens de legende uitziet. Een lange, zwarte gedaante met een vuilniszak om zijn hoofd geknoopt.

‘W-wat is dat?’ Alice trekt me ruw aan mijn jas.

Een grap. Dat is het eerste wat er door me heen schiet. Een zieke, gestoorde, misselijke grap. Dit kán helemaal niet.

Dirtbag is een verzinsel, een verhaaltje om kleine kinde-

ren mee bang te maken.

Maar er valt niets te lachen als Dirtbag zelfverzekerd onze kant op loopt.

Weg zijn mijn stoere praatjes. Weg is de held die ik dacht tot dan toe te zijn.

Het lukt me niet om te bewegen, al zou ik het willen.

Dirtbag komt steeds dichterbij. En dan zie ik het. Met een simpele druk op de knop klikt hij een vlindermes open. Het is zo’n vlindermes dat je wint op de kermis, als je de hele avond muntjes in de schuifmachine hebt ge-goooid.

Hij blijft voor onze fietsen staan die op de grond voor de veranda liggen. Dan zakt hij door zijn knieën en haalt uit. Eerst steekt hij Alice’ fietsband lek. Dan die van mij. Ik kan niet geloven dat dit gebeurt. Ik kan niet geloven dat dit écht gebeurt.

We kunnen geen kant op nu hij de opgang van de veranda blokkeert. Ik beuk tegen de voordeur van het landhuis aan, maar die geeft niet mee. Dirtbag staat nog steeds bij onze fietsen. Hij neemt alle tijd om ons te bekijken. Hij kijkt van Alice naar mij. Van mij naar Alice. En weer van Alice terug naar mij.

En dan – alsof hij in zijn hoofd een keuze heeft gemaakt, loopt hij langzaam onze kant op.

Ik kan alleen maar schreeuwen. ‘Hé! Hé! Weg hier! Opsodemieteren!’ Zeg ik dit echt?

Ik schreeuw tegen hem alsof het een beest is, een vervelende kat die in mijn buurt komt. In mijn hersenpan is het één grote chaos.

Een enorme bliksemschicht verlicht het Woud. Meteen daarna beukt de donder over ons heen.

En dan staat hij opeens voor ons. Haalt uit. Hij steekt het

vlindermes zo verbazingwekkend soepel in Alices borst dat ik niet snap waarom ik zo rustig blijf. Waarom Alice' zo rustig blijft.

Ze is te verbijsterd om te gillen. Bloed sijpelt door haar dunne bomberjack naar beneden.

Dirtbag haalt het mes weer terug en nog steeds sta ik als aan de grond genageld. Kalm kijkt hij naar zijn bebloede mes.

En dan besef ik dat dit de laatste seconden van mijn leven zijn.

Tik.

Tak.

Tik. Tak.

Dirtbag staat nu zo dicht bij me dat ik hem zou kunnen aankijken als ik zou durven.

Tik. Tak. Tik. Tak.

Dan veegt Dirtbag het bebloede mes af aan de mouw van mijn jas.

De ene kant.

Dan de andere kant. Alsof hij met een mes een lik boter aan de rand van het kuipje afveegt.

Waarom doe ik niets? Waarom laat ik dit gebeuren? Naast me zakt Alice naar de grond. Met haar hoofd bonkt ze lelijk hard op de veranda, maar ik heb geen ruimte meer in mijn hersens om daar iets van te vinden.

Ik voel hoe de angst in mijn lichaam tot een kookpunt komt. Zwaar blijft Dirtbag vanachter zijn vuilniszak ademen.

Alsjeblieft, laat het snel zijn. Alsjeblieft, laat het snel en pijnloos zijn.

Voor de laatste keer in mijn zestienjarige leven haal ik adem. Ik houd mijn adem vast, weiger om weer uit te ademen.

Ik knijp mijn ogen dicht.
Zet me schrap voor de pijn.

*Nimmer heb ik ooit gelogen,
ik open nu als eerst mijn ogen.*

Maar de pijn komt niet.

En wanneer ik heel voorzichtig door de spleetjes van mijn ogen durf te kijken, zie ik hoe Dirtbag wegloopt en daarna, als een geest in het Woud verdwijnt.